

Публикуваме изцяло есето на седмоласника Симеон Партаджиев, от ОУ „Васил Левски“ в Златоград, победител в категорията от пети до седми клас.

Времето е миг от Вселената – минало, настояще, бъдеще. То е винаги с нас. Времето – то е съдник на нашите дела и дава своя оценка за забравата и безсмъртне.

Времето... то е една безкрайна нишка невидима за очите, но вечно следваща небесния хоризонт , „...времето е в нас, а ние сме във времето“.

Аз, човекът от 21 век, искам да хвана тази тънка нишка и по нея да се върна назад – в далечното минало на нашите деди. Време на съзид, безправие, безчинства и робски хомот... Години на турска власт и достойнство. Защо искам да се върна там? За да усетя по-силно тази мрачна епоха и това време, родило теб. Ние живеем в твоята земя – земята на Левски. Днес сме свободни. Днес аз уча, живея, мечтая. Живея с миналото, живея в настоящето и мечтая за бъдещето. Седя умислен, затварям очи и искам за малко да бъда Апостол, Дякон или просто да бъда Левски... Възможно ли е? А защо да не е? Откъде да тръгна?

Да бягам ли от болката, която виждам в очите на стара жена, да бягам ли от плача на изоставено дете, да бягам ли от самия себе си? Глупости – та нали съм Левски. Аз трябва да намеря спасението, да върна надеждата и вярата на народа, да сплотявам, да обединявам. Трябва да намеря светлината, за да я дам на хората.

Искам да видя България наистина свободна и правова държава. Сигурно някой ще каже, че тя е „свободна“. Да, но само на думи. Народът ни пак е потиснат, старците ровят край кофите за смет, майките днес не раждат, бащите са с празни джобове, децата бягат немилни-недраги, селата мъртви, пусти градовете. Шири се мизерия и беззаконие. Как едни имат толкова много яхти, коли и къщи за милиони, как върхушката живее толкова добре, а по-голямата част от хората мизеруват?

Ще запишвам в тефтерчето мое – отляво дадена дума вчера, отдясно – неизпълнена още, кой какъв пост по-висок заема, на кой джобът по-дълбок е, отколкото душата му човешка, на кого словата са само думи – а делата къде са?

Аз съм Апостола, аз съм Левски и се боря. Боря се, за да не съм като другите, да живея в „чиста и свята република“, защото ако не се боря, ще бъда повален, а не искам. Вярвам в доброто, вярвам, че новата революция е възможна – но трябва да започне първо в умовете и сърцата на хората.

Да бъдеш човек, да даряваш любов и доброта, да създаваш нещо ново, да накараш дори и един като теб да направи крачка напред, после още една, това вече е нещо. Сега е моментът да действаме. Никога не е късно за това. Ти си това, което показваш чрез действията си, да бъдеш себе си, да участваш, да бъдеш отговорен – с една дума да бъдеш човек. Всяка измама води до предателство, не търси лесни решения и удобни оправдания. Зачитай паметта на своя род и честност свята. Да бъдем истински, защото няма свобода без истина. Защото няма начин да открием жадувания път към светлината, ако забравим кои сме.

...Мечта, но всеки има мечта. Най-важното не е дали си постигнал мечтата си. Най-важното е дали си се осмелил да се бориш за нея. Ето защо в момента, в който повярваш в нея, в момента, в който тръгнеш към нея, ти вече си намерил смисъл. Вече не просто съществуваш, вече живееш.

За малко аз бях Левски. И искам вярата в доброто и смелостта, които той ни завещава, да не останат потънали в праха на забравата. Миналото се е случило, за да формира настоящето, а настоящето ще формира бъдещето.

„Аз съм Левски“

/Есе/

Времето е миг от Вселената – минало, настояще, бъдеще. То е винаги с нас. Времето – то е съдник на нашите дела и дава своя оценка за забравата и безсмъртне.

Времето... то е една безкрайна нишка невидима за очите, но вечно следваща небесния хоризонт , „...времето е в нас, а ние сме във времето“.

Аз, човекът от 21 век искам да хвана тази тънка нишка и по нея да се върна назад – в далечното минало на нашите деди. Време на съзид, безправие, безчинства и робски хомот... години на турска власт и достойнство.

Защо искам да се върна там? За да усетя по-силно тази мрачна епоха и това време родило теб, Апостоло – най-светлата личност на България. Васил Левски – Дякона – човек от народа, надарен с далновидност, мъдрост, скромност и лъско сърце. Времето те роди, времето те направи свободен човек, обикновен с необикновена мисия на която принадлежеше изцяло и безрезервно. Ти живя, ти умря в робско време, но не беше роб. Ти живя, за да видиш своята Родина свободна, шепнеш и закланаше прости на глед неща. И сега аз виждам твоите стъпки и повели навсякъде около мен. Те напомнят на всеки един от нас за теб и за смисъла на живота.

Ние живеем в твоята земя – земята на Левски. Днес сме свободни. Днес аз уча, живея, мечтая. Живея с миналото, живея в настоящето и мечтая за бъдещето. Седя умислен, затварям очи и искам за малко да бъда Апостол, Дякон или просто да бъда Левски... Възможно ли е? А защо да не е? От къде да тръгна? Какво да направя, какъв съм?

Да бягам ли от болката, която виждам в очите на стара жена, да бягам ли от плача на изоставено дете, да бягам ли от самия себе си? Глупости – та нали съм Левски. Аз трябва да намеря спасението, да върна надеждата и вярата на народа за по-добро утре, да сплотявам, да обединявам. Трябва да намеря светлината, за да я дам на хората.

Искам да видя България наистина свободна и правова държава. Сигурно някой ще каже, че тя е „свободна“, да но само на думи. Народът ни пак е потиснат, старците ровят край кофите за смет, майките днес не раждат, бащите са с празни джобове, децата бягат немилни-недраги, селата мъртви, пусти градовете. Шири се мизерия и беззаконие. Как тогава едни имат толкова много яхти, коли и къщи за милиони, как върхушката живее толкова добре, а по-голямата част от хората мизеруват!

„Народе????“ събуди се.

Отхвърли хомота на робството!

Докога ще търпиш?

Ще запишвам в тефтерчето мое – от ляво дадена дума вчера, отдясно – неизпълнена още, кой какъв пост по-висок заема, на кой джоб по-дълбок е от колкото душата му човешка, на кого словата са само думи – а делата къде са?

„Народе????“... аз не мога да те позная. Какво правиш? Търпиш, бездействаш, живееш в общество в което царят лъжата, насилието, безчовечността. Младешките нехаат за нищо. В душата им е робска тъмнина. Те си имат господари, на които са покорни слуги, но тези господари нехаат за българското. Имат самочувствието, че са някои а всъщност са никой. Гордостта и свирепостта ни прави слепи за случващото се в България. Не сме „братя и сестри“ всеки е сам за себе си. Без обединение как ще се борим срещу врага? А той дебне отвсякъде, само че е зад маската на т.н. „европейски ценности“.

Аз съм Апостола, аз съм Левски и се боря. Боря се, за да не съм като другите, да живея в „чиста и свята република“, защото ако не се боря ще бъда повален, а не искам. Вярвам в доброто, вярвам, че новата революция е възможна – но трябва да започне първо в умовете и сърцата на хората.

Да бъдеш човек, да даряваш любов и доброта, да създаваш нещо ново, да накараш дори и един като теб да направи крачка напред, после още една, това вече е нещо, това е действие. Сега е моментът да действаме. Никога не е късно за това. Ти си това което показваш чрез действията си, да бъдеш себе си, да участваш, да бъдеш отговорен – с една дума да бъдеш човек. Всяка измама води до предателство, не търси лесни решения и удобни оправдания. Зачитай паметта на своя род и честност свята. Да бъдем истински, защото няма свобода без истина. Защото няма начин да открием жадувания път към светлината ако забравим кои сме.

...Мечта, но всеки има мечта. Най-важното не е дали си постигнал мечтата си. Най-важното е дали си се осмелил да се бориш за нея. Ето защо в момента, в който повярваш в нея, в момента, в който тръгнеш към нея ти вече си намерил смисъл. Вече не просто съществуваш, вече живееш. За малко аз бях Левски. И искам вярата в доброто и смелостта, които той ни завещава да не останат потънали в праха на забравата. Миналото се е случило, за да формира настоящето, а настоящето ще формира бъдещето.

Изготвил:

Стефан Георгиев, 10 „В“ клас, Национална Априловска гимназия.

Научен ръководител:

Силвия Стоянова, преподавател по история и цивилизации